

Slika prikazuje ekumenski zagrljaj biskupa Dra Frane Franića s predstavnikom srpsko-pravoslavne crkve protom g. Markom Plavša u splitskoj katedrali, koja je bila prekreata vjernicima, dne 25. siječnja ove godine, prigodom završetka molitvene osmine za sjedinjenje svih kršćana u jednoj pravoj Kristovoj crkvi. Tom prigodom je biskup Franić, između ostalog, naročito naglasio ekumensku važnost staroslavenskog jezika u službi Božjoj zapadnog obreda te je istaknuo, da nas je glagolica kroz stoljeća vezala uz naš slavenski rod, uz naš hrvatski narod i uz našu rimokatoličku crkvu.

U TREĆOJ GODINI

Započinjemo ovim brojem treću godinu našeg tiskanog Vjesnika pod novim naslovom: »CRKVA U SVIJETU!«

Ovim naslovom želimo izraziti našu želju da vjerno slijedimo i širimo duh Vatikanskog općeg II sabora.

Crkva je Božja ustanova, koju oživljuje Duh Božji.

Kao što je Bog i Njegov Sveti Duh nepromjenljiv, tako je i Crkva u sebi nepromjenljiva.

Crkva posjeduje najveće istine, koje su od Boga objavljene. Te se istine ne mogu mijenjati.

Sveti Pavao je opominjao Timoteja: »O Timoteju, sačuvaj što ti je povjereno.« (1 Tim 6,20).

Ni Vatikanski sabor nije mogao naći druge istine nego one koje su nam preko apostola predane. To je izričito rekao papa Pavao VI u Saboru, dne 21. XI 1964.

Svijet se ne može mjeriti s Kristom. Svijet se mora prilagoditi duhu Kristovu, a ne Krist duhu ovoga svijeta.

Pa ipak Krist se prilagodio svijetu u svemu osim u grijehu. Prilagodio se svijetu u svemu što je u svijetu bilo dobro. Jer sve to dobro što se nalazi u svijetu, to je od Krista stvoreno i zatim otkupljeno.

Kada dakle kažemo »Crkva u svijetu«, hoćemo reći da Crkva hoće dati duh Kristov svijetu i da se hoće ipak prilagoditi svijetu u svemu što nije grijeh, da mu tako izrazi poštovanje i ljubav.

Novim naslovom želimo istaknuti ideju vodilju Vatikanskog sabora da je Crkva zato ustanovljena, da bude u svijetu i za svijet, da služi svijetu.

Možda je crkva u nekim povijesnim prilikama imala i drukčiji stav prema svijetu. Tada su bile i drukčije povijesne prilike u kojima je Crkva nekada pokušala čak i vladati svijetom.

Nećemo donošati sudove o tim vremenima i o ispravnosti ili manjoj ispravnosti tih stavova. Ne smijemo suditi prošla vremena prema današnjim prilikama. Ostavimo sud Vječnom sudu. Danas je nama jasno da je u Crkvi sazrela svijest da je ona pozvana ne da vlada svijetom, nego da mu ponizno služi.

Bila su vremena kada je Crkva vladala i na ostalim poljima ljudskog života. Bila su vremena kada je Crkva bila nosilac nauke, kulture, tehnike, umjetnosti itd. Danas su ta vremena prošla.

Crkva se danas »potpuno otcjepljuje od svakog vremenitog interesa. Dugi unutarnji rad, progresivno sazrijevanje svijesti u skladu s razvojem povijesnih prilika, doveli su je do toga da se koncentrira na svoje poslanje... Da li to znači da se Crkva povlači u pustinju i napušta svijet njegovoj sretnoj ili nesretnoj sudbini? Istina je sasvim protivno. Ona se odriče ovoga svijeta samo zato, da bude sposobnija uči u društvo i bolje služiti općem dobru te svima ponuditi svoju pomoć i svoja sredstva spasa... Danas ona to čini na način koji je djelomično protivan stavovima koji su bili karakteristični za neke stranice njezine povijesti... U svojoj zabrinutosti da pođe u susret ljudima i da odgovori njihovim očekivanjima, Crkva danas radije upotrebljava prijateljski govor, ona poziva na razgovor... To ne znači da je Crkva postala indiferentna na zablude... ali ona se radije zaustavlja na promatranju pozitivnih vrednota u svijetu, na onome što u svijetu ima dragocjeno za izgradnju boljeg i pravednijeg društva.«

Tako je govorio sveti otac Pavao VI, dana 9. I o. g. diplomatskom zboru u Vatikanu (Vidi Osservatore Romano, od 9. I 1966 st. 1).

Svijet je dobar i zao. Mi ćemo s našim Saborom i s našim papom Pavlom VI radije optimističkim pogledom gledati na pozitivne vrednote ovoga svijeta, ne zaboravljajući ipak opasnosti koje se u svijetu kriju.

Želimo prijateljski razgovarati sa svijetom zato, da mu, prema svojim skromnim silama, iznašamo ne tehnička rješenja za njegova ekonomska, kulturna, socijalna i druga pitanja, nego da iznašamo načinom prilagođenim današnjem svijetu, vjerske i moralne istine na kojima počiva svijet.

Crkva danas želi susrete i razgovor sa svijetom. Vječnost i vrijeme, duh i materija, vjera i znanost, narav i milost: to nisu protivurječne stvarnosti, nego komplementarne: one se ne isključuju nego popunjuju.

Mi stoga nećemo da budemo PROTIV nikoga. Ne želimo polemike ni s kim, pa niti s Crkvom iz prošlih stoljeća ili makar iz prošlih desetljeća. Želimo samo govoriti ono što osjećamo i mislimo u susretu s Bogom i sa svijetom i njegovim problemima koji su i naši problemi.

Jer i mi smo samo ljudi, iako smo pripadnici Crkve pa kao takovi u ime Crkve želimo i govoriti, bilo da smo svećenici, redovnici ili katolički laici.

Svijesni smo da od svijeta možemo mnogo toga naučiti.

Zato će naš razgovor sa svijetom biti iskren i pun prijateljstva i razumijevanja.